

Şehirlerden Gitmek mi?

İbrahim Yasak

Gidelim istemişim. Her şeyi bırakıp, her şeyin uzağına ama her şeyimizle birlikte gidelim istemişim. Adımlarımı ruhumun ritmine ayarlayıp, gözlerimi yüreğimin akışıyla çizdiğim güzergâhta bir yürek diyarına, bir gönül okyanusuna birlikte gidelim istemişim.

Gitmek, acılarımızı, yoksunluk ve girdaplarımızı arkamızda bırakmaktır. Gitmek, geleceğimizin sükûnetli ikliminde gönülümüzün huzura ermesiydi.

Yalnız çıkılmazdı yollara... Yalnız gidilecek yollar sağır ve dilsiz olurdu... Dilsiz olmak belki susarak yüreğimize gömülmek ve onunla gark olmak olabilirdi ama boşalmayan barajlar daha ne kadar su alabilirdi ki, o baskıya ne kadar dayanabilirdi ki, önüne çekilen set ne kadar direnç gösterebilirdi ki?... Paylaşıldıkça güzelleşecek her şeyi paylaşmadıktan ve yankısını yüreğinde duymadıktan sonra ne anlamı olabilirdi ki? Dinlenilmeyen, anlaşılmayan ve anlam katılmayan yerde kalmanın ne manası olur ki?... Sesimizi sesiyle birleştirmedikten sonra, yüreğimizi kendi okyanusunda gezdirmedikten sonra gitmek nedir ki, ne işe yarar ki?... Niye gidilir ve neden gidilir ki sanki?...

Her gidişin bir nedeni olmalıydı, bin nedeni...

Bini değil bir'i dahi anlatamadıktan sonra "nedensiz" kalırlarla kalınır sadece.

Nedensiz gidişleri teklif etmek ne engin ve deruni yüreğe ve binlerce sözcükle çoğaltılan, büyütülen ve uğruna bir dünyayı hayal olarak geleceğe inşa edilen ne olabilirdi ki?... O nedenle bir ömrü bir hayal uğruna ram etmek, hayal ile, düşünce ile yüceltilen, yenilenen ve insanı insan kılan ve kişiyi özünden özge var kılan, anlamlı kılan bir dünya olabilir mi ki?..

O dünyaya doğru beraber yürümek, birlikte gitmek muhakkak ki çok arzulandır. Birlikte yol alırken bir olmayı, omuzuna baş koymayı, yoluna yoldaş olmayı, adımını adımına eşlemeyi "özüm" saydıklarıyla gitmek ister gönül sadece.

Gitmek hayata bağlanmaktır, gitmek hayatı yüreğimizle bağlı kılmaktır.

Hayali hayalimizdir, hayalimiz olmalıdır, gitmek isteğimiz gibi... İnanılır ki bir türkü gibi sıcak olur, sınımsız olur... Umut olabilir, engel olmayabilir. İşte o zaman bir türkü tutar ellerimden, aheste bir yağmur gibi dökülür dudaklarımızdan: "İşte gidiyorum çeşm-i siyahım/ Önümüzde dağlar sıralansa da/ Sermayem derdimdir servetim ahım/ Karardıkça bahtım karalansa da..."

Her neyse ve her ne olsa da yol, yolumuz olmalıdır. Birlikte olmalıdır, yalnız bırakmamalıdır. Çağrımıza, sesimize kulak vermelidir değil mi? Birlikte çıkılan yollarda yalnız kalmak yaralar insanı, dağlar ve perişan

eder... "Haydi dolaşalım yüce dağlarda/ Dost beni bıraktı ah ile zarda/ Ötmek istiyorum viran bağlarda/ Ayağıma cennet kiralansa da..."

Gibi türküler yakalar yüreğimizden... Yüreğimiz birlikte yol alışımızın pusulasıdır. Dayanağıdır, sığınağıdır. Plautos'un dediği gibidir belki de: "Yüreğim var, var ama yüreğimi dayayacak bir yer yok" diye seslenir anlayan, dinleyen ve kabullenen yüreklere... Yüreğin dayanacağı yürekler, birlikte kurulan umudun, birlikte yaşanan hayalin ve yaşamanın kendisidir aslında... Kısacası birlikte çıkmaktır yola, birlikte yürümek, birlikte uçmaktır.

Çünkü kuşlar alayı ile uçar.

Göçmen kuşlar, sürüler halinde grup grup uçarlar mavi gökyüzünde... Adeta bir V düzeni içerisinde uzun mesafelerde yol alırlar. Tek başına uzun yolculuğa çıkan kuş yenik düşer, yola, rüzgara ve gökyüzüne... Alayı ile V düzeni içerisindeki uçanlar ise en öndeki kuş, bir arkadaki kuşlara gelecek rüzgarı ve hava direncini kademeli olarak engeller ve enerji tasarrufu sağlar. Birlikte güç katarlar birbirlerine, omuz verirler ve umut olurlar birlikte çıkılan uzun ve yorucu yolculuklarda...

O nedenledir ki yalnızlık değil, birlikte olmak, beraber yol almak esastır.